

Podľa § 29, čís. 3 por. nov. je dôvodom zmätočnosti, zúčastnil-li sa vynesenia rozhodnutia taký porotca, ktorý mal byť podľa § 343 tr. p. vylúčený z vybavenia veci. Tento predpis v bode 6. prvého odstavca a v odstavci druhom ustanovuje, že sa nemôže zúčastniť vybavenia veci porotca, ktorý by nemohol byť pojatý do soznamu porotcov — okrem iných dôvodov — preto, že sa proti nemu vedie trestné pokračovanie. Vylučuje tedy tento predpis podľa svojho znenia, menovite podľa času a spôsobu slovíes v ňom užitých, a podľa svojho účelu nielen toho porotcu, proti ktorému uvedená vada je v dobe samého pojednávania, ale aj takeého porotcu, proti ktorému vada tá jestvovala v dobe zostavenia soznamu porotcov, tak služebných ako aj ročných a prvotných. Ročný soznam porotcov bol v tomto prípade hľadiac na ustanovenie § 12 zákona čís. 278/1919 Sb. z. a n. bezpochybné zostavený najpozdejšie v novembri 1935. Podľa hore opísaných rozsudkov viedlo sa vtedy proti M. trestné pokračovanie, lebo vtedy bolo už síce po rozsudku odvolacieho súdu, ale nebolo ešte najvyšším súdom rozhodnuté o zmätočnej sťažnosti obžalovaného M. V dobe zostavenia ročného soznamu (tiež aj soznamu služebného) bol preto M. v smysle § 2 zákona čís. 278/1919 Sb. z. a n. nespôsobilý k úradu porotcu práve preto, že sa proti nemu viedlo trestné pokračovanie, v ktorom bol obžalovaný pre zločin alebo trestný čin, stihateľný z úradnej povinnosti a spáchaný zo zisťných a nečestných pohnútok, a nemal preto byť pojatý už v dobe ich zostavenia do žiadneho z uvedených soznamov porotcov, a to práve z dôvodu opísaného v § 343, odst. 1, čís. 6 tr. p. Keď prez to sa zúčastnil vynesenia rozhodnutia, je tu zmätok podľa § 29, čís. 3 por. nov.

Sťažovateľ sa dozvedel podľa prevedenia zmätočnej sťažnosti o spomenutom vylučovacom dôvode až dňa 14. októbra 1936, tedy až za 2 dni po rozhodnutí súdu prvej stolice. Zo spisov neplynie opak a neľze preto tvrdiť, že v dobe zostavenia lavice porotcov o onom dôvode zmätočnosti vedel; nie je tu tedy dôvod podľa 2. odst. § 29 por. nov., pre ktorý by nemohol dôvod zmätočnosti dodatočne uplatňovať.

Dôsledkom toho bolo vyhovené zmätočnej sťažnosti obžalovaného, pokiaľ sa v nej uplatňuje opísaný dôvod zmätočnosti, napadnutý rozsudok porotného súdu bol na základe § 34, odst. 1 por. nov. a § 404, odst. 1 tr. p. zrušený a vec vrátená tomuto súdu k novému pojednávaniu a rozhodnutiu.

Čís. 5819.

Ustanovení § 232, čís. 2 tr. zák. předpokládá takový fysický nebo psychický stav u ženy, který jí podle zákonů přírody překáží, aby projevila svoji vůli, nebo aby se bránila proti útokům.

(Rozh. ze dne 9. února 1937, Zm IV 676/36.)

Nejvyšší soud, přezkoumaj trestní věc proti obžalovanému pro zločin násilného smilstva následkem zmateční stížnosti obžalovaného a jeho obhájce z úřední povinnosti z důvodu zmatečnosti podle § 385,

čís. 1 c) tr. ř. zrušil rozsudek odvolacího soudu, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným zločinem podle § 232, čís. 2 tr. z., spáchaným na škodu B., a zprostil obžalovaného podle § 326, čís. 3 tr. ř. obžaloby v tomto směru proti němu podané; z úřední moci na základě 1. odst. § 35 por. nov. zrušil nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu v ostatní odsuzující části (případy A. a C.) a vrátil věc v tomto rozsahu odvolacímu soudu k novému přelíčení a rozhodnutí; zmateční stížnost poukázal na toto rozhodnutí.

Z d ů v o d ů:

Nejvyšší soud, přezkoumávaje tuto trestní věc, prv než se obíral uplatňovanými důvody zmatečnosti, přišel k těmto závěrům:

Případy soulože obžalovaného s A. a B. podřadil odvolací soud pod ustanovení 2. bodu § 232 tr. z., uznáv, že poškozené pro opilost byly v rozhodné době v takovém stavu, ve kterém nemohly projevit svoji vůli anebo se bránit. V odůvodnění rozsudku odvolací soud uvedl, že poškozené byly opilé, resp. že B. byla podnapilá po požití vína. Z dalších zjištění odvolacího soudu plyne, že si poškozené byly vědomy úmyslu a počinání obžalovaného, neboť podrobně vylíčily celý příběh tohoto počínání — — —

Podle těchto zjištění nelze uznati, že by byl u poškozených takový stav, ve kterém by nemohly projevit svoji vůli nebo se bránit. Ustanovení § 232, čís. 2 tr. z. předpokládá takový fysický nebo psychický stav, který podle zákonů přírody překáží někomu v tom, aby projevil svoji vůli anebo bránil se proti útokům.

Podle zjištění odvolacího soudu nešlo u poškozených o takovou opilost, která by vylučovala vědomí, co s nimi obžalovaný chce dělat a dělá, a když seznaly, oč jde, způsobilost projevu vůle. Vždyť poškozené podle zjištění projevíly poněkud odpor proti souloži s obžalovaným, takže svoji vůli mohly projevit; při tom však není podkladu pro závěr, že nemohly projevit vážný odpor v takovém stupni, aby obžalovaný buď upustil od úmyslu s nimi souložit, anebo použil takového stupně fysického násilí, jaký předpokládá ustanovení § 232, čís. 1 tr. z. Neboť při tom je též podstatné, zda odpor ženy byl vážný. Proti takovému závěru mluví v tomto případě to, že poškozené dívky daly se beze všeho jedna po druhé zamknout v pokoji obžalovaného a posadit na postel, a dále, že jedna z nich (A.) vůbec nekřičela, ačkoli měla v druhém pokoji dvě kamarádky a mohla už snad tímto způsobem zdržet obžalovaného od jeho počínání; druhá (B.) však začala křičet až tehdy, když obžalovaný po nějakém zápasu začal s ní souložit, a křičela pouze proto, že jí to silně bolelo. Když poškozená začala křičet, obžalovaný soulož nedokončil, nýbrž upustil od svého počínání, poškozenou uvolnil a dveře odemkl.

Z toho, co bylo uvedeno, plyne, že o podřadění činu pod ustanovení § 232, čís. 2 tr. z. nelze tu mluvit, a odsuzující rozsudek je proto dotčen zmatkem podle § 385, čís. 1 b) tr. ř.

Poněvadž B. byla v době činu 15letá, nepřichází u ní v úvahu ani ustanovení § 236 tr. z., nýbrž pouze přestupek podle § 20, čís. 2 zák. čís. 241/1922 Sb. z. a n. Avšak odsouzení pro tento přestupek překáží

promlčení, poněvadž během trestního řízení, a to mezi dnem 19. září 1932, kdy krajský soud postoupil spisy státnímu zastupitelství, a dnem 7. června 1933, kdy okresní soud na žádost státního zastupitelství určil rok k výslechu svědků a vyžádal výtahy z matrik, nebylo učiněno žádné soudní rozhodnutí ani opatření proti obžalovanému a tak uplynula šesti měsíční promlčecí lhůta § 31 tr. z. přest., což vylučuje zahájení trestního řízení a zakládá zmatek podle § 385, čís. 1 c) tr. ř.

Pokud se týká případu A., která v době spáchání trestného činu nedovršila 14. rok věku, přicházelo by v úvahu ustanovení § 236 tr. z., jak to též odvolací soud v odůvodnění svého rozsudku vyslovil; stejně i v případě C. Avšak odvolací soud, jenž se subjektivní stránkou trestného činu vůbec neobíral, nezjistil ani v případě A., ani v případě C. skutečnosti rozhodné pro posouzení trestného činu po subjektivní stránce, totiž nezjistil skutkového podkladu pro závěr, že obžalovaný věděl, že jde o počestná děvčata ve věku níže 14 let, takže nejvyšší soud nemůže posouditi činy obžalovaného a přezkoumati napadený rozsudek v tomto směru. Poněvadž se tu tedy co do této části rozsudku odvolacího soudu vyskytuje případ 1. odst. § 35 por. nov., nejvyšší soud jednal podle tohoto ustanovení zákona.

Čís. 5820.

Kdo se ve společném úmyslu připojil k trestné činnosti osob vniknuvších násilně do cizího příbytku, je spolupachatelem, nikoli jen spoluvinníkem zločinu podle § 83 tr. zák., třebas tam nevnikl zároveň s ostatními, nýbrž teprve později.

(Rozh. ze dne 11. února 1937, Zm I 42/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle § 83 tr. z.

Z d ů v o d ů:

Zmatečnou stížnost dovolává se zmatečností čís. 9 a), 10, 11 § 281 tr. ř.

Aby tyto hmotněprávní zmatečnosti doličovala po zákonu, musela by vzhledem k předpisu § 288, odst. 2, čís. 3 tr. ř., závaznému pro zrušovací soud, učiniti základem svých úvah a dedukcí skutkové okolnosti nalézacím soudem zjištěné v jejich celku a vzájemné souvislosti, a jen a výhradně na tomto skutkovém podkladě dokazovati, že tu není skutková podstata § 83 tr. zák. [čís. 9 a)], že jde jen o spoluvinu (čís. 10) a že mělo býti použito druhé sazby § 84 tr. z. (čís. 11).

Tak si stížnost v první své části nepočíná, tvrdíc, že nebylo zjištěno, že stěžovatel na zahradu K-ovu vnikl s více lidmi sebranými, a popírajíc dále, že stěžovatel vykonal nějaké násilí.

Leč napadený rozsudek zjistil formálně bezvadně, že stěžovatel přišel k hostinci později proto, že cestou potkal V., s nímž se zdržel; dále, že stěžovatel byl v ohraženém dvorku a v ohražené zahradě hostince K-ova